

GEORGE RAYMOND RICHARD MARTIN

ZKÁZA GREYWATER STATION (*Men of Greywater Station*)

Muži ze stanice Greywater spatřili na večerní obloze létavici a pokládali to za znamení osudu.

Tiše sledovali její let z laserové kupole umístěné na centrální věži. Pruh označující průlet atmosférou se zářivě táhnul po severozápadní obloze, aby se postupně rozplýval v řídkém oparu sporových mračen. Když překročila zenit, sklonila se a padala za západní horizont.

První prolomil tenkou slupku mlčení Sheridan, zoolog s okrouhlou tváří.

„To byli oni,“ podotkl zbytečně.

Delvecchio potřásl hlavou.

„To jsou oni,“ poopravil kolegu a obrátil se k ostatním. Stála tu pětice lidí z celkového počtu sedmi, kteří zůstali. Sanderpay a Miterz byli právě venku a sbírali vzorky.

„Dokážou to,“ ujišťoval se s rozhodným tónem v hlase Delvecchio. „Průlet oblohou trval příliš dlouho, protože to žhnulo jako nějaký meteor. Myslím, že bychom měli použít radar na zaměřovací triangulaci. Padali dolů velmi pomalu, takže by měli pád přežít.“

Reyn, nejmladší člen posádky Greywateru, zvedl hlavu od obrazovky radaru a přikývl.

„Už je mám. Ale je to div, že stačili tak prudce zabrzdit, než narazili do atmosféry. Z toho mála, co pronikne poruchami, odhaduji, že to zle schytali.“

„Pokud zůstanou naživu, ocitneme se v pěkné složité situaci,“ povzdechl si Delvecchio. „Opravdu netuším, jak to půjde dál.“

„Já ano,“ ozval se Sheridan. „Chystejme se na boj. Pokud z nich někdo přežije přistání, připravte se, že s nimi budeme bojovat. Než se sem dostanou, plíseň se jich zmocní. Dobře víte, že přijdou. Pak je musíme všechny zabít.“

Delvecchio hleděl na Sheridana s novým záchvatem nechuti. Zoolog vyjadřoval své představy velmi plasticky. To Delvecchiovi pranic neulehčovalo jeho úkol. Většina Sheridanových nápadů obvykle vedla k únavným rozepřím.

„Ještě nějaké návrhy?“ zeptal se a přešel pohledem přítomné.

Reyn se nechťel vzdát.

„Můžeme se pokusit o záchranu trosečníků ještě před tím, než je plíseň přemůže.“ Ukázal na okno, které ukazovalo močálovitou, plísněmi prorostlou krajinu. „Třeba bychom se k nim dostali jedním z letounů a postupně je dopravili ke stanici. Pak bychom je umístili v izolaci...“ Vzápětí zmlkl a pročísl si rukou husté, černé vlasy. „Ne. Je jich mnoho a to by znamenalo i velký počet letů. A močáloví netopýři... já nevím.“

„Vakcínu,“ nadhodil Granowicz, vytáhlý AI-psycholog. „Dopravte jim letadlem vakcínu. Pak by to snad dokázali i pěšky.“

„Vakcína není příliš účinná,“ namítl Sheridan. „Lidé si proti ní vytvoří brzy imunitu a ochranný účinek pak mizí. A kromě toho – kdo ji tam dopraví? Snad vy? Vzpomínáte si na poslední pokus s letadlem? Zdemolovali ho ti prokletí močáloví netopýři. Ztratili jsme Blatta a Ryersona. Plíseň nám už brání přes osm měsíců létat. Jak jste jen přišel na takovou myšlenku, že by nám najednou uvolnila cestu na západ?“

„Musíme to zkusit,“ vybuchl Reyn. Podle tónu jeho hlasu Delvecchio bezpečně poznal, že dojde k prudké hádce. Stačilo, aby Sheridan v takovém případě zaujal nějaké stanovisko, a Reyn stanul okamžitě na opačné straně barikády.

„Tam venku jsou lidé, jestli jste si nevšimli,“ pokračoval Reyn. „Ike má pravdu –

můžeme jim vakcínu dovézt. Aspoň je tu šance. My se můžeme pustit do boje s netopýry, ale ti ubožáci venku nemají proti plísni naději.“

„Tu nemají, ať uděláme cokoliiv,“ odporoval Sheridan. „Měli bychom raději myslet na nás. Jsou vyřízení. Plíseň se už dozvěděla, že tam jsou. A možná už zaútočila. Pokud někdo zůstal na živu.“

„To je zapeklitý problém,“ vpadl jim do řeči Delvecchio, než mohl Reyn něco namítnout. „Musíme vycházet z předpokladu, že si plíseň nenechá ujít příležitost, aby se jich zmocnila. Pak je obrátí proti nám.“

„Správně,“ ozval se Sheridan a potřásl živě hlavou. „A nezapomeňte, že to nejsou obyčejní lidé. Byl to vojenský transportér. Ti, co přežijí, budou po zuby ozbrojení. Co máme v rukou my kromě věžního laseru? Lovecké pušky a ochromující zbraně. A nože. Proti ječákům, pětasedmdesátkám mikemikům a bůh ví čemu ještě. Budeme odepsaní, jestli se nepřipravíme. Odepsaní.“

„Tedy, Jime?“ obrátil se k němu Granowicz. „Co říkáte? Má pravdu? Jak hodnotíte naše šance?“

Delvecchio si povzdechl. Nebylo vždy příjemné mít velení.

„Vím, co vám táhne hlavou, Bille,“ řekl. „Ale obávám se, že musím dát za pravdu Sheridanovi. Váš plán nemá příliš velkou naději na úspěch. Ve hře je toho mnohem více. Pokud vojáci s sebou mají ječáky a těžké zbraně, bez problémů se probourají do nitra stanice skrz zdi. Všichni chápete, co by to znamenalo. Za měsíc se objeví naše zásobovací loď. Pokud plíseň pronikne do Greywateru, Země si už nemusí lámat hlavu s Fyndií. Plíseň ukončí válku – nemá ráda, když její hostitelé spolu bojují.“

Sheridan souhlasně přikývl.

„Ano. Musíme zlikvidovat všechny, co přežili. Je to naše jediná šance.“

Andrews, malý zamlklý mykolog, se poprvé přihlásil o slovo. „Můžeme se pokusit je zajmout,“ navrhl. „Experimentoval jsem s metodami, jak zničit plíseň, aniž bychom ohrozili hostitele. Můžeme je uspat, než dokončím výzkum.“

„Kolik let by to trvalo?“ vyptával se Sheridan.

Delvecchio zakročil.

„Ne. Není důvod k domněnce, že bychom s nimi mohli úspěšně bojovat. Všechno mluví v jejich prospěch. Nelze je zajmout.“

„Ale záchranná akce možná je,“ vyhlásil zarputile Reyn. „Musíme se o to pokusit. Vyplatí se to.“

„To už jsme si vysvětlili, Bille,“ napomenul ho Delvecchio. „Záchranná výprava nepřipadá v úvahu. Je nás jen sedm, abychom se ubránili možná celé stovce – nemohu dovolit obětovat jeden život pro nějaké teatrální gesto.“

„Jako teatrální gesto mi spíše připadá, že by se sedm mužů mělo bránit stovce útočníků,“ namítl Reyn. „Tím spíš, že těch, co přežilo, bude možná jen pár.“

„Ale co pak, jestli přežili všichni?“ opáčil Sheridan. „A co když jsou už všichni v područí plísně? Budme realisté, Reyne. Spory jsou všude kolem. Jakmile se nadechnou nefiltrovaného vzduchu, dostanou se jim spory do těla. A za 72 hodiny se dostanou do područí plísně jako všechen zbytek živočišné říše planety. Pak je plíseň pošle proti nám.“

„Sakra, Sheridan!“ řval Reyn. „Můžou být pořád ve svých kapslích. Možná ani neví, co se stalo. Třeba ještě spí. Jak to mám, k čertu, vědět? Pokud se tam dostaneme, než vyjdou ven, můžeme je zachránit. Nebo něco udělat. Musíme to zkusit.“

„Ne. Podívejte. Náraz určitě vyřadí většinu zařízení na lodi z provozu. Budou vzhůru. Ze všeho nejdřív se budou shánět po informacích. Protože vše okolo plísně bylo označeno jako tajné, nemůžou vědět, do jakého svinstva přistáli. Zjistí jenom to, že Greywater je jediná lidská osada na celé planetě. Vydají se na cestu k nám a při tom se infikují. A stanou se posedlými.“

„Proto si musíme pospíšet,“ naléhal Reyn. „Vyzbrojme tři nebo čtyři letouny a ihned odstartujeme.“

Delvecchio se rozhodl, že spor ukončí. Poslední taková hádka se táhla přes celou noc.

„Tohle nás nikam nedovede,“ prohlásil ostře a rozzlobeně pohlédl na Sheridana s Reynem. „Nemá smysl dále diskutovat. Jenom se na sebe naštveme. Kromě toho je dost pozdě.“ Podíval se na hodinky. „Vyhlašuji šestihodinovou přestávku. Až se rozední, budeme pokračovat. Až vychladneme a odpočineme si. Aspoň nám to bude jasněji myslet. Mezitím se vrátí Sanderpay s Miterzem zpátky na základnu. Mají do celé záležitosti také co mluvit.“

Zazněla tři souhlasná brumlání. A jeden ostrý nesouhlas.

„Ne,“ odporoval Reyn. Velice hlasitě. Vstal a naklonil se nad křesly, ve kterých seděli jeho oponenti. „To je příliš pozdě. Nesmíme ztrácet čas.“

„Bille, –“ začal Delvecchio.

„Ti muži se mohou nakazit, zatímco budeme vyspávat,“ horlil Reyn, aniž by na svého představeného bral ohled. „Musíme přece něco podniknout!“

„Ne,“ přerušil ho Delvecchio. „To je rozkaz. Promluvíme si zítra ráno. Pokus se usnout, Bille.“

Reyn se ohlédl po podpoře. Žádnou nenašel. Zlostně si přeměřil Delvecchia, otočil se a opustil věž.

Delvecchio měl neklidné spaní. Dvakrát se probudil. Povlečení bylo studené a ulepené potem. Ve snu se ocitl venku ze základny, po kolena ponořený do šedězelené plísň, a sbíral vzorky pro analýzu. Zatímco pracoval, zpozoroval v dálce velký obojživelný plísňový traktor, který se k němu valil. Nahoře seděl člověk, jehož rysy kryla maska s filtrem a ochranný oděv. Ve snu pokynul Delvecchio traktoristovi na pozdrav a řidič pozdrav opětoval. Pak u něj zastavil, sestoupil dolů z kabiny a pevně stiskl Delvecchiovi ruku. Teprve nyní se mohl Delvecchio podívat, koho skrývá průhledná maska. Byl to Ryerson, mrtvý geolog, jeho přítel Ryerson. Ale jeho hlava byla silně opuchlá a z uší mu visely výběžky plísň.

Po druhém, stejně strašlivém snu to vzdal. Nikdy Ryersona nebo Blatta poté, co se zřítili, nenašli. Všichni věděli, že při tak silném nárazu toho příliš nezbude. Ale Delvecchiovi se o nich často zdálo a předpokládal, že ani ostatní na tom nejsou o mnoho lépe.

Vstal a tmavými chodbami zamířil do centrální věže. Sanderpay, spojař, držel hlídku. Klímal v malé přípravné místnosti, kde byly umístěny staniční monitory, které by ho okamžitě vzbudily, pokud by se ke zdem stanice něco přiblížilo. Zesílený legovaný dural byl velice odolný materiál, ale plíseň mohla nasadit velmi nebezpečná zvířata. A museli myslet i na vzduchové propustě.

Delvecchio se rozhodl, že nechá Sanderpaye spát, a přistoupil k oknu. Velké světlomety na zdech zalévaly okolí Greywateru jasnými bílými světelnými kužely, pod jejichž doteky se plíseň odporně leskla. V paprscích světla snadno rozeznával vznášející se spory. Možná se mu to jen zdálo, že vytvářejí neobvykle hustý mrak, zvláště na západě.

Na druhé straně to mohlo být i znamení, že se plíseň zmocnil neklid. Spory dopadaly do okolí Greywateru desetkrát hustěji než v jiných částech země. To byl první důkaz, že je ta prokletá plíseň inteligentní. A nepřátelská.

Ještě stále nevěděli, jak inteligentní. Ale o jejím nepřátelství nebylo pochyb. Cizopasná plíseň se zmocnila každého zvířete, které zde žilo. A mnohé z nich používala čas od času k útokům na stanici. Měla na ně spadeno. Proto ten blizzard spor, které padaly už přes rok na celou stanici. Vrchní silová pole je sice držela v dostatečné vzdálenosti a sterilizační komory spolehlivě zabíjely všechny, které se přichytily na ochranných oděvech nebo pronikly propustěmi. Ale plíseň se nevzdávala.

Sanderpay zazíval a posadil se. Delvecchio se k němu obrátil.

„Dobré ráno, Otisi.“

Sanderpay opět zívá a přidržel si před ústy velkou, červenou ruku.
„Dobrý den,“ odpověděl na pozdrav, vyšel z místnůstky a protahoval si dlouhé ruce a nohy. „Co se děje? Přebíráte službu za Billa?“

Delvecchio ztuhl.

„Cože? Reyn vás měl střídat?“

„M-hm,“ přisvědčil Sanderpay s pohledem na hodiny. „Před hodinou. Ničema. Chytají mě křeče z toho, kde jsem musel spát. Proč si to tu nemůžeme zařídit trochu pohodlněji?“

Delvecchio ho neposlouchal. Aniž by věnoval Sanderpayovi pozornost, okamžitě zamířil k vysílacímu zařízení. Granowicz to měl k hangárům nejblíže, proto mu zavolal.

Ozval se mu ospalý hlas.

„Iku,“ volal Delvecchio. „Tady je Jim. Rychle se rozhlédněte po hangáru a přepočítejte letouny.“

Granowicz potvrdil rozkaz. Netrvalo ani dvě minuty a vrátil se. Delvecchiovi to však připadalo jako celá věčnost.

„Chybí pětka,“ oznamoval Granowicz. Z hlasu mu zmizela veškerá ospalost.

„Sakra,“ ulevil si Delvecchio. Odhodil sluchátka a otočil se. „Okamžitě k vysílačce: jedno letadlo chybí. Zaměřit.“

Sanderpay na něj vrhl překvapený pohled, ale uposlechl. Delvecchio mu stál za zády a drtil mezi zuby kletby, zatímco prohledávali éter.

Konečně přišla odpověď.

„Slyším vás, Otisi.“ Jasně Reynův hlas.

Delvecchio se sklonil k vysílačce.

„Přikázal jsem přece, že nebudeme podnikat žádné záchranné akce!“

Odpověď sestávala z atmosférických poruch a zastřeného smíchu.

„Přikázal jste? Hrome! Nemusel jsem dávat pozor, Jime. Přece víte, že mě dlouhé porady nudí.“

„Nehodlám nést odpovědnost za mrtvé hrdiny. Otočte stroj!“

„To mám v úmyslu, až vyložím sérum. Přivezu tolik vojáků, kolik budu schopen. Ostatní mohou běžet. Imunita sice ustoupí, ale měla by jim vydržet dostatečně dlouho, jestliže přistáli tam, co se domníváme.“

Delvecchio zaklel.

„K čertu, Bille! Obrátte to! Nevzpomínáte si na Ryersona?“

„Ale jistě. Byl to geolog. Malý muž s břichem, že?“

„Reyne!“ Delvecchiův hlas zněl ostře.

Smích.

„Ach, nevzrušujte se, Jime. Dokážu to. Ryerson nebyl opatrný, to ho zabilo. A Blatt rovněž. Mně se nic nestane. Zamontoval jsem do letadla dva lasery. Dva velké netopýry, kteří na mě zaútočili, jsem vyřídil. Byli pěkně velcí, a proto jsem je snadno smetl.“

„Dva! Plíseň jich může vyslat celé stovky, jestliže zneklidní. Poslouchejte mě, k čertu! Vraťte se.“

„Ujednáno,“ souhlasil Reyn. „Spolu s hosty.“ Pak s tichým smíchem vypnul vysílačku.

Delvecchio se napřímil a povytáhl obočí. Sanderpay měl zřejmě pocit, že musí něco říci, a proto ze sebe vydal tiché: „Tedy...“

Delvecchio ho neposlouchal.

„Otisi, zůstaňte na příjmu,“ přikazoval. „Je malá možnost, že to ten prokletý blázen dokáže. Chci okamžitě zprávu, když se znovu ohlásí.“ Přešel přes místnost. „Poslyšte, pokoušejte se každých pět minut o spojení. Možná neodpoví. Pokud mu selžou lasery které si sám zamontoval, bude v pěkné bryndě.“

Delvecchio si opět stoupl k interkomu. Zvolil Granowiczův kód.

„Tady je opět Jim, Iku. Jaký typ laseru chybí v dílně? Počkám na odpověď.“

„To není nutné,“ přišla vzápětí odpověď. „Rovnou jsem se po nich poohlédl, když jsem zjistil, že chybí letadlo. Myslím, že zmizel jeden ze stolních typů. se slabším výkonem. Reyn použil bodovou svářečku a přitom nechal regulátor zapnutý na vyšší stupeň. Ned pak ještě našel místo, kde si připravoval úchyty. Kromě laseru zmizela jedna z vakuonádrží.“

„Dobrá. Díky, Iku. Chci, aby se všichni do deseti minut dostavili sem nahoru. Válečná rada.“

„Tohle Sheridana určitě potěší.“

„Ne. I když... Snad.“ Přerušil spojení a navolil Andrewsovo číslo.

Mykologovi trvalo nějakou chvíli, než se ohlásil.

„Arnolde?“ zavrčel Delvecchio, když konečně navázal spojení. „Můžete mi zjistit, co chybí ve skladu?“

Uplynulo několik tichých minut, než se Andrews vrátil zpátky.

„Ano, Jime. Trochu zdravotnického materiálu. Jehly, obvazy, vakcína, dokonce několik pytlů na těla. Co se děje?“

„Reyn. Po všem, co jste řekl, se zřejmě rozhodl pro velkou záchrannou akci. Kolik si toho nabral?“

„Dost, řekl bych. Ale nic, co bychom nemohli nahradit.“

„V pořádku. Poradu uděláme zde nahoře za deset... pět minut.“

„Hm, dobrá.“ Andrews zavěsil.

Delvecchio stiskl hlavní spínač a uvedl celý okruh interkomu do provozu. Poprvé za čtyři měsíce, od té doby, co se klouzači začali shromažďovat u staničních zdí. Tenkrát se jednalo o falešný poplach. Tohle ale nebyl ten samý případ.

„Porada za pět minut v kopuli,“ vyhlásil.

Slova zalila celou stanici, aby se odrážela od studených, holých zdí.

„...může být příliš pozdě, pokud si nepřipravíme nějaké plány.“ Delvecchio se odmlčel a přešel pohledem muže sedící v křeslech. Sanderpay pořád dřepěl u vysílačky a jeho dlouhé nohy trčely až doprostřed místnosti. Další čtyři se usadili kolem stolu a v dlaních třímali hrnky s kávou.

Nikdo z nich nevypadal, že by dával příliš pozor. Granowicz zíral nepřítomně z okna stejně jako ostatní. Oči i přední mozek zaměstnával obraz plísně, která obrůstala stromy okolo Greywateru. Andrews si něco škrábal do poznámkového sešitu. Maloval si. Ned Miterz, velký blondák, vyzařoval do okolí nervózní napětí. Bill Reyn byl jeho nejlepší přítel. Občas zabubnoval prsty na stolní desku, zakroužil s kávou v hrnku a neklidně se tahal za plavý vous. Sheridan skláněl svou kulatou hlavu k zemi a upřeně hleděl na podlahu.

Ale každý z nich se svým způsobem účastnil porady. Dokonce i Sanderpay u vysílačky. Když se Delvecchio odmlčel, pokrčil dlouhé nohy a řekl: „Lituji, že to došlo až tak daleko, Jime.“ Promnul si ušní lalůček, aby povzbudil krevní oběh. „Jako by nestačili ti vojáci. Teď je na cestě i Bill, čímž vězí ve stejné kaši. Hádám, že na něj musíme zapomenout. Raději si lámejme hlavu s možným útokem.“

Delvecchio si povzdechl.

„Mně se to taky nelíbí. Pokud to dokáže, tak to dokáže. Pokud je najde, tak je najde. Pokud však byli nakaženi, do tří dnů podlehnou plísni. Ať už si vezmou protilátku nebo ne. Když je sem dopraví, budeme je tři dny pozorovat, jestli vykazují symptomy nákazy. Pokud ano, pak je musíme zabít. Když ne, nikomu neublíží. A až dorazí ostatní, dáme si pozor na symptomy i u nich. Ale je to stejně všechno velice pochybné. Když to nedokáže, zemře. Je velmi pravděpodobné, že vojáci jsou mrtví nebo nakaženi. Tak nebo tak, připravme se na nejhorší a zapomeňme na Reyna, dokud ho neuvidíme. Teď bych rád slyšel praktické návrhy, jak se můžeme bránit těžce vyzbrojeným vojákům ovládaným inteligencí, které nerozumíme.“

Opět přešel pohledem po ostatních.

Sanderpay náhle vyrazil krátký výkřik. Chytil pevně mikrofon, zatímco se kolem něj všichni nahrnuli.

„Ohlaš se, Bille,“ promlouval a otáčel zesilovacím reostatem na ovládacím pultu. Na tvářích kolemstojících se objevil nervózní škleb, když místnost zaplnil ohlušující praskot atmosférických poruch.

„...správně. Ta prokletá věc vyslala proti lodi hmyz. Zamazal protivětrný ochranný kryt... přístroje.“ Reynův hlas. V pozadí se ozýval zvuk podobný silnému dešti.

„...močáloví netopýři, náhle se objevili... pravděpodobně se teď na mě vrhnou. Laserový podstavec se uvolnil...“ Z reproduktoru zazněl tlumený třesk. „Směrovka selhala... ať je čert... dobrý bože...“ Opět dva tlumené nárazy. Zvuk trhaného kovu. „...na stromech. Výška... klesám dolů... netopýři... motor právě cosi nasál... sakra, nemám tah... nic... když...“ Další šum.

Sanderpay s obličejem bílým jako křída vyčkával několik sekund, jestli ještě něco nezachytí, a pak se pokoušel obnovit spojení s Reynem. Po nějaké době vyplněné marnými pokusy otočil ovladač hlasitosti zpět do výchozí polohy.

„Stejná věc nás může potkat v rozmezí dvou dnů,“ podotkl Delvecchio. „Plíseň se nezalekne ničeho, aby si podrobila všechen inteligentní život. Jakmile získá vojáky, kteří zůstali na živu, pošle je ke stanici. I se zbraněmi.“

„Jo,“ zavrčel Sheridan. „Věděl, že s letounem nemůže prorazit.“

Miterz udeřil šálkem o stůl a vstal.

„Jděte k čertu, Sheridane! Nemůžete ani jednu minutu držet tu svou nevymáchanou hubu? Bill už patrně nežije a vy nemáte nic jiného na mysli, než si potvrdit, že jste to hned říkal.“

Sheridan se rovněž vymrštil na nohy.

„Snad si nemyslíte, že mě bůhvíjak těší poslouchat, jak někdo umírá? Jen protože jsem ho neměl rád? Myslíte si, že je to legrace? Že chci bojovat proti profíkům?“ Těkal pohledem z jednoho na druhého. Pak si setřel dlaní pot z čela. „Ne, to opravdu nechci. Mám strach. Nerad spřádám plány na válku, když venku jsou ranění a umírající muži, aniž by přišla pomoc.“

Odmlčel se. Jeho hlas plný napětí zakolísal.

„Reyn byl blázen, že vylezl ven. Ale možná byl jediný, kdo navenek projevil trochu lidskosti. Já jsem se přinutil ji ignorovat. Pokoušel jsem se vás přesvědčit, abychom se připravili na válku, pro případ, že některý z vojáků zůstane na živu. Čert vás vem. Mám strach vylézt ven. Bojím se setkání s tím svinstvím, dokonce i ve stanici. Jsem zoolog, ale nemůžu pracovat. Každé zvíře, které zde žije, to má v těle. Nedokážu snést, že bych se jich dotkl. Nechci bojovat, ale přinutí nás. Dříve či později.“ Znovu si osušil čelo a pohlédl na Delvecchia. „Já – lituji, Jime. Nede. I vy ostatní. Nelíbí se mi to stejně jako vám. Ale musíme.“ Unaveně se posadil.

Delvecchio si nervózně mnul špičku nosu a říkal si, že dělat šéfa přináší více potíží než výhod. Sheridan nikdy nebyl zdrženlivý. Netušil, jak by měl na Sheridanova slova reagovat.

„Dobrá, Eldone,“ povzdechl si nakonec. Bylo to poprvé, pokud si vzpomínal, že použil Sheridanovo křestní jméno, stejně jako ostatní. „Pro nikoho to nebude lehké. Můžete mít pravdu ohledně naší lidskosti. Občas musí jít lidskost stranou, abychom se vypořádali s... hm, to vlastně nevím.“

Plíseň konečně našla způsob, jak se nám dostat na kobylku. Použije vojáky stejně jako využívá klouzače nebo netopýry a všechno ostatní. Stejně jako se o to pokouší teď, když spolu mluvíme, červy, hmyzem a členovci. S tím si klidně poradí obranná zařízení stanice. Starosti mi dělají jen vojáci.“

„Jenom?“ nadhodil Granowicz ironicky.

„To, a pak také co uděláme, pokud prolomí zdi nebo silové pole. Pole nedokáže zadržet ani ječáky, ani lasery nebo výbušniny. Jen hmyz a létající živočichy. Mezi prvním, co musíme podniknout, je zesílit silové pole. Připojíme další generátory. Ale stále tu zbývají zdi. A vstupy. Nejslabší články v řetězu. Stačilo by deset nebo dvacet obyčejných granátů. Má někdo nápad, jak tomu zabránit?“

„Možná nebude třeba,“ ozval se Miterz. Pořád se tvářil nepřístupně a zlostně. Teď však napřel hněv proti plísni a nikoliv proti Sheridanovi. „Mohli bychom přenést boj ven.“

Další návrhy náhle přšely ze všech stran. Polovinu z nich nebylo možné uskutečnit, čtvrtinu možná a zbytek byl povětšinou šílený. Během hodiny probrali všemožné nápady ohledně zaminování, příkopů, zabíjení elektrickým proudem. Pro Delvecchiovy uši to byl nejpodivnější rozhovor, jaký kdy slyšely. Se spoustou nesmyslů, které lidé proti sobě plánovali, a zvláštní i druhem lidí, kteří se toho účastnili. Všichni byli vědci a technici, žádni vojáci nebo placení zabijáci. Radili se a plánovali bez nadšení, tichými slovy lidí, kteří spolu mluví u rakve přítele, nebo těch, co mají příští ráno zaujmout místo v popravčí četě.

O hodinu později už Delvecchio vězel po kolena v šedě zeleném slizu, oháněl se motorovou pilou a silně se potil v ochranném skafandru. Pila byla připojena k energetické jednotce umístěné na vlečném močálovém transportéru. Miterz seděl na traktoru, na kolenou položený lovecký laser, který občas zvedl, aby spálil klouzače, který se prodíral křovinami.

Delvecchio mezitím podřízl čtyři z nejtlustších a nejvyšších stromů rostoucích okolo Greywateru – přesněji vždy ze tří čtvrtin. Právě tolik, že laser v kupoli by se snadno v případě nouze postaral o zbytek. Byl to zoufalý nápad. Ale vymysleli ho zoufalí muži.

Pátý strom mu nachystal těžkosti. Patřil k jinému druhu, než ty ostatní, ocelově tvrdé dřevo, košatý. Řez sotva sahal do poloviny a Delvecchio musel měnit už druhý list pily. Silně ho to vyvádělo z míry. Chybný pohyb s pilou, maličké narušení skafandru a sporám je cesta otevřena.

„Prokletý krám,“ vztekal se, když se pile potřetí vylámaly zuby. „Jako by byl napůl zkamenělý.“

„Měl byste na to hledět z té lepší strany,“ poznamenal Miterz. „Když se zřítí, bude to silný náraz. Dokonce duralový pancíř to pěkně vytvaruje.“

Delvecchio nedokázal takový humor ocenit. Mlčky vyměnil list pily a pracoval dál.

„To by mělo stačit,“ oznámil za nějaký čas. „Vypadá to na dostatečně hluboký řez. Ale možná, že budeme muset používat laser, pokud bychom chtěli pokácet více takových stromů.“

„Laser stojí příliš mnoho energie,“ namítl Miterz. „Můžeme si to dovolit?“ Náhle zvedl laserovou pušku a vypálil kamsi za Delvecchia. Klouzač, jeden a čtvrt metru dlouhá masa šupin a drápů, se prudce vzepjal a opět se zřítíl dolů. Břečka se rozstříkla na všechny strany. Krátké zaječení oznamovalo smrtelný zásah. „Nějak se tu dnes houfují,“ staral se Miterz.

Delvecchio se vyšplhal na transportér. „To si jen namlouváte,“ uklidňoval ho.

„Ne.“ Miterzův hlas zněl vážně. „Jsem ekolog, že? Dobře vím, že kolem nemáme žádnou přirozenou ekologii. Plíseň nám posílá netvory a bezmocné živočichy drží vzadu. Ale teď je jich tu mnohem víc než kdy jindy.“ Mával kolem sebe rozčileně laserem. V křovinách zahlédl dva klouzače, kteří žvýkali šlahouny jednoho ze stromů. Z otvorů v hlavách jim vyrůstaly výběžky plísně. „Podívejte se sám. Co podle vás dělají?“

„Žerou,“ pokrčil rameny Delvecchio. „To je normální.“ Nastartoval traktor a trhavě popojel dopředu. Sliz, mačkaný do vodnaté fáze, se vzadu za vozidlem rozstříkoval v celých fontánách.

„Klouzači jsou všežravci,“ nadhodil Miterz. „Ale dávají přednost masu. Žerou kořínky a šlahouny jen tehdy, když poblíž nenajdou kořist. Ale té je všude kolem dost.“ Odmlčel se,

zíral bez hnutí vpřed. Pak nervózně udeřil pažbou laseru o podlahu a křikl: „Sakra! Vždyť staví cestu.“ Hlas mu rozechvěle přeskakoval. „Cestu, po které se sem dostanou vojáci. Začnou u nás a budou pokračovat až k nim. Tak by se sem dostali mnohem dříve, než kdyby se prodírali divočinou.“

Delvecchio od řízení odmítavě odfrkl. „Neplácejte hlouposti.“

„Proč říkáte, že je to nesmysl? Kdopak ví, co má plíseň za lubem. Může proti nám nasadit všechny živé tvory planety, pokud si zamane. Prožrat cestu močálem není pro něco takového žádný velký problém,“ zadumaně poznamenal Miterz.

Směr rozhovoru se Delvecchiově ani trochu ne zamlouval. Mlčel. Dojeli k nejbližšímu stromu, pak k dalšímu. Ale Miterz, kterého přemohly jeho myšlenky, byl stále neklidnější. Poposedával na sedadle, pohrával si s puškou a několikrát se pokoušel promnout vous, ale vždy mu v tom zabránila maska s filtrem. Nakonec Delvecchio usoudil, že bude lepší, když se vrátí.

Odmoření zabralo dobré dvě hodiny. Trpělivě vyčkávali ve vstupní komoře a ve sterilizačních místnostech, zatímco pumpy, sprchy, tepelné lampy a ultrafialové záření pracovaly na traktoru. Když se konečně dostali přes poslední propust', svlékli si odmořený ochranný oděv.

„To je k vzteku,“ ulevil si Delvecchio. „Možná, že budeme muset ještě několikrát ven. Odmořovací proces trvá déle než samotná práce.“

Sanderpay jim vyšel vstříc s úsměvem. „Věřím, že jsem našel něco, co se bude hodit. Málem jsme na to zapomněli.“

„Ano? A co to je?“ vyptával se Miterz, když vyjímal z laseru akumulátor, aby ho připojil k dobíjecí stanici. Roztěkaně stiskl několik tlačítek.

„Raketové sondy.“

Delvecchio se praštil dlaní do čela.

„Jasně! Hrome. Ani jsem po nich nevzdechl.“ Krátce zauvažoval. Blatt, mrtvý meteorolog, vypouštěl v prvních týdnech téměř dva metry dlouhé raketové sondy pravidelně, aby shromažďoval informace o plísni. Objevíli, že spory se hojně vyskytují do výšky patnácti kilometrů a ještě ve výšce dvaceti čtyř kilometrů na ně naráželi. Po tomto zjištění Blatt stejně dvakrát denně vysílal sondy do atmosféry, aby získal data o proměnlivém proudění vzdušných mas. Na stanici měli i meteorologické balony, ale ty byly zcela zbytečné. Netopýři je obvykle ničili, když stoupaly vzhůru. Po Blattově smrti už jim měření neměla mnoho co říci, a proto se s vypouštěním sond přestalo. Ale pokud věděl, odpalovací rampy ještě fungovaly.

„Předpokládáte, že bychom je využili jako malé řízené střely?“ ujišťoval se Delvecchio.

„Ano,“ usmíval se Sanderpay. „Už jsem začal s jejich přestavbou. Ale nebudou příliš přesné. Vystoupají do výšky jedné míle, než je začneme řídit. Pak změníme dráhu letu, aby létaly po širokém oblouku. Chci, aby se vrátily téměř ke startovní pozici. Uvažuji o tom, že bych je z jedné poloviny naplnil třaskavinou, kterou se Andrews pokouší vyrobit, a do druhé půlky bych dal bílý fosfor. Je to ale příliš riskantní.“

„Dělejte, co můžete, Otisi,“ povzbuzoval ho Delvecchio. „Tohle je dobrá zpráva. Něco takového potřebujeme. Možná to není tak bezvýchodné, jak jsem si původně myslel.“

Miterz se zájmem naslouchal, ale stále se tvářil zachmuřeně.

„Ozval se Bill?“ chtěl vědět.

Sanderpay zavrtěl hlavou.

Bylo to, jako by bojoval s mnohohlavou hydrou.

„Slyším jen obvyklé sluneční poruchy a neobvykle široký svazek záření. V okruhu tisíce mil řádí nějaká bouře. Dám vám ihned vědět, jestli něco zaslechnu.“

Miterz neodpověděl. Rozhlížel se po zbrojním skladu a rozpačitě potřásl hlavou.

Delvecchio sledoval jeho pohled. Na stojanu se skvělo osm laserů. Osm laserů a šestnáct baterií, obvyklá výzbroj pro stanici. Každá nabitá baterie stačila na padesát pětisekundových impulzů. Pět ochromujících pušek, větší množství injekcí, šipek a projektilů. Proti opancéřované pěchotě naprosto neúčinné. Mohli některé těžší projektily vybavit silnou výbušninou..., ale takové malé množství by nikdy neproniklo duralovou slitinou. Pěkná patálie.

„Vždyť víte,“ povzdechl si Miterz. „Pokud se sem dostanou, můžeme to klidně vzdát.“
„Pokud se sem ovšem dostanou...“ odvětil Delvecchio.

Noc na stanici. Začali držet střídavě strážní směny. Andrews seděl v laserové kopuli u senzorů. Delvecchio, Granowicz a Sanderpay se zdrželi po večeři v kavárně. Miterz a Sheridan již opustili společnost a odešli do svých kójí.

Sanderpay obšírně vyprávěl o všem, co přes den stihli vyrobit. Věřil, že s raketami mohou něco dokázat. Andrewsovi se konečně podařilo smíchat v laboratoři výbušninu.

„Ale Arnold se v tom zase příliš nevyzná,“ podotkl Sanderpay. „Rád by se vrátil ke vzorkům s plísní. Neustále vykládá, že tohle není jeho obor. Nebyl si jistý, že ví přesně, co dělá. A v tom má pravdu. Náš chemik byl přece Bill.“

„Ale Bill je pryč,“ vyštěkl Delvecchio. Neměl náladu na kritiku. „Někdo to musel udělat. Arnold se trochu vyzná v organické chemii, i když se jí už dlouho nevěnoval. Je to pořád víc, než čím se můžeme chlubit my.“ Zavrtěl hlavou. „Měl jsem se do toho pustit já? Vždyť jsem entomolog. K čemu mi to je? Připadám si zbytečný.“

„Ano, chápu,“ konejšil ho Sanderpay. „Ale přesto. Ani já to nemám s raketami jednoduché. Z každé musím vyjmout polovinu pohonné směsi. Devět hodin tvrdé práce a připravím tři kusy. Bojujeme se všemi známými zákony aerodynamiky, když se pokoušíme dostat rakety po odpálení do místa poblíž startu. I ostatní mají problémy. Dřeme a nadáváme, ale všechno vede do slepé uličky. Pokud to děláme, musíme to dokončit. Ale vždy, když se to podaří dokončit, nefunguje to. Tohle je výzkumná stanice. Dobrá, může vypadat jako pevnost, ale není. My všichni jsme vědci, žádní odborníci na trhavinu.“

Granowicz se pousmál.

„To mi připomíná dobu na Zemi... ve dvacátém století, kdy německý vědec... von Brau? Von... von Braun a jeho spolupracovníci byli informováni, že se brzy objeví nepřátelská armáda. Vojáci se rozhodli, že je vycvičí a naučí střílet. Chtěli, aby se s nepřítelem setkali na okraji raketové základny v boji muže proti muži.“

„Co se tehdy stalo?“ vyptával se Sanderpay.

„Hm, prchali tři sta mil a pak se vzdali,“ odpověděl suše Granowicz. Delvecchio vyprázdnil svůj dvoustý šálek kávy a položil si nohy na stůl.

„Skvělé,“ odfrkl. „Ale zde není nic, kam bychom mohli prchnout. My se s nimi musíme utkat na okraji naší malé raketové základny. Brzy.“

Granowicz krátce přikývl.

„Podle mého odhadu tak do tří dnů.“

„Pokud jim plíseň nepomůže,“ nadhodil Delvecchio.

Všichni na něj jako na povel upřeli zvědavé pohledy.

„Co tím chcete naznačit?“ zeptal se Granowicz.

„Když jsme byli ráno s Nedem venku, spatřili jsme klouzače. Velký počet. Žrali kořeny stromů a křoviny západně od stanice.“

V Granowiczových očích se zablesklo, ale Sanderpay jen nechápavě kroutil hlavou: „No a?“

„Miterz si myslí, že staví cestu.“

„Sakra,“ ulevil si Granowicz. Přejel si hubenou rukou po obličeji. „To je opravdu zajímavá a velmi zlá zpráva. Klučí porost na obou stranách a všude cestou, jak

předpokládám.“

Sanderpay přešel pohledem z Delvecchia na Granowicze a zpět, ušklíbl se, natáhl nohy a přehodil si je v opačném pořadí přes sebe. Jinak mlčel.

„Ah, ano,“ přitakával Granowicz. „Všechno do sebe zapadá. Měli jsme to předpokládat. Totální útok, při kterém planetární život pracuje na našem zničení. Je to plíseň... úplná ekologie, jak to s oblibou nazývá Ned. Klasický případ parazitárního kolektivního vědomí. My mu nedokážeme porozumět. Nevíme nic o jeho zkušenostech a základních postulátech. Nikdo ještě nezkoumal takový druh. Snad mimo medúzy z Nobornu. Ale to byl kolektivní organismus, tvořený ke vzájemnému prospěchu oddělenými koloniemi. Nezhoubná forma. Podle mého je plíseň na Greywateru jedinou všeobjímající hmotou, která ovládla planetu vycházející z jednoho samostatného centrálního bodu.“

Nervózně si zamnul ruce a přikývl. „Ano. Pokud budeme stavět na takových předpokladech, můžeme si vytvořit obraz, jak asi myslí. A jak bude jednat. Zapadá sem i její nesmiřitelné nepřátelství.“

„Jak to?“ divil se Sanderpay.

„Plíseň se nikdy předtím nesetkala s jinou inteligencí. Jen s nižšími formami. To je důležité. Posuzuje nás tedy podle sebe, jediného rozumu, který zná. Podléhá silnému nutkání po dominanci. Snaží se podřídit si veškerý život, se kterým přijde do kontaktu. A proto věří, že i my jsme stejní, bojí se, že se pokusíme získat násilím planetu, stejně jako to kdysi udělala sama. Jak jsem vždy říkal, nedívá se na nás jako na sobě rovné. Pro ni jsme pouhá zvířata, malá a pohyblivá. S podobnou formou života se už dříve setkala a vždy s nižším stupněm. Ale stanice, to je něco nového, cosi mimo její zkušenost. Vsadil bych se, že stanici bere jako vyšší samostatnou inteligenci. Stejnou, jako je sama. Stanice přistála, zabydlela se, vystrkuje tykadla a snaží se získat plíseň včetně jejích obětí. A nás – nás, ubohá zvířata, plíseň pokládá za nedůležité nástroje.“

Delvecchio si povzdechl.

„Ano, Iku. To už jsme slyšeli. Přiznávám, že je to slušná teorie. Ale jak byste ji podpořil nějakými důkazy?“

„Důkazy jsou přece všude kolem,“ nedal se Granowicz. „Stanice je neustále ze všech stran napadána. My sami můžeme vycházet ven a sbírat vzorky. Naše šance dělá padesát na padesát, že na nás zaútočí nebo nechá na pokoji. Proč? Protože rovněž nezabíjíme každého klouzače, kterého vidíme, nebo ano? Samozřejmě, že ne! A plíseň se nás nepokouší zabít, jen ji dráždíme. Myslí si, že nejsme důležité. Ovšem třeba letouny – mobilní, cizí, které nemají nic společného se zvířecí formou života – ty se vždy pokouší zničit. Protože je pokládá za důležité výhonky Greywateru.“

„Proč potom používá spory?“ namítl Delvecchio.

Granowicz to odbyl krátkým mávnutím rukou.

„Plíseň se nás samozřejmě pokouší zmocnit. Aby stanici oloupila o oběti. Ale je to stanice, kterou chce vymazat. Nedokáže si představit, že by spolupracovala s jinou inteligencí. Kdo ví, možná musela zničit konkurenční kolonii plísně vlastního druhu, než ovládla celou planetu. Jakmile zaznamená jinou inteligenci, cítí se ohrožena. A stanici bere jako velmi inteligentní druh.“

Chtěl pokračovat v přednášce, ale Delvecchio náhle sundal nohy ze stolu, napřímil se a vyrazil ze sebe: „Oh, hrome!“

Granowicz překvapeně povytáhl obočí. „Co?“

Delvecchio si nervózně mnul dlaně.

„Iku, zamyslete se ještě jednou nad svou teorií. Řekněme, že máte pravdu. Jak by plíseň reagovala na kosmickou loď?“

Granowicz se krátce zamyslel, pokýval hlavou a tiše zahvízdal skrze sevřenou čelist.

„Prosím?“ divil se Sanderpay. „O čem vlastně mluvíte?“

Granowicz se k němu obrátil a začal vysvětlovat: „Kosmická loď je mobilní, nic zvířecího. Stejně jako stanice. Slétla z oblohy, přistála a zničila velký kus plísně a větší počet jejích obětí. A už se nehnula z místa. Stejně jako stanice. Plíseň v ní spatřuje druhou stanici, druhou hrozbu. Nebo rozšíření naší stanice.“

„Ano,“ přisvědčil Delvecchio. „Ale bude to ještě horší. Pokud je vaše teorie správná, pak plíseň právě podniká útok všemi prostředky – proti lodnímu trupu. Zatímco posádku nechává nerušeně vycházet ven.“

Na okamžik se rozhostilo mrtvé ticho. Mlčení nakonec prolomil Sanderpay, když tiše řekl: „Aha. Dobrý bože! Chápu.“

Granowicz nasadil zamyšlený obličej a pročesával si rukou bradku.

„Ne,“ prohlásil nakonec. „Já bych řekl, že v tomhle nemáte pravdu,“

„Proč?“ chtěl vědět Delvecchio.

„Plíseň sice vojáky nepokládá za významnou hrozbu, ale přinejmenším se jich pokusí zmocnit, stejně jako to zkouší s námi. Jakmile je bude kontrolovat i s jejich zbraněmi, má vhodné nástroje ke zničení lodě i stanice. Vojáci budou pro spory velmi lehkou kořistí. Spadnou plísní do klína jako zralé ovoce.“

Delvecchio vypadal opravdu rozrušeně.

„Ano, možná. Ale zneklidňuje mě to. Pokud je jen malá možnost, že se sem vojáci dostanou bez toho, že by byli infikováni, musíme změnit naše plány.“

„Ale to je vyloučené,“ kroutil hlavou Granowicz. „Plíseň se už vojáků zmocnila. Proč by jim jinak stavěla cestu?“

Sanderpay souhlasně pokyvoval, ale Delvecchio stále nebyl přesvědčený.

„My nevíme, že staví cestu,“ zdůraznil. „Miterz věří, že to tak probíhá. Opírá se při tom o velmi ubohé indicie. Jeho víru nemůžeme brát jako ověřenou skutečnost.“

„Přesto to má v sobě logiku,“ odporoval Granowicz. „Příchod vojáků by se tím značně urychlil...“

Z věže se rozlehlo ječení a houkání poplašeného zařízení.

„Klouzači,“ poznamenal Andrews. „Řekl bych, že jsou vedle stromů, které jste nařízli.“ Nasadil si brýle pro infračervené spektrum a stiskl potřebné tlačítko na ovládacím pultu. Ozvalo se tiché bzučení.

Delvecchio sledoval dění nočním dalekohledem.

„Myslíte, že je sem posílá, aby získala informace, co děláme?“

„Určitě,“ přikývl Granowicz, který stál za ním a upíral zrak na okolní krajinu.

„Nemyslím, že něco podniknou,“ poznamenal s nadějí Delvecchio. „Miny nebo cokoliv cizího by plíseň ničila. To jsme si už potvrdili. My jsme však nařízli jen několik stromů. Pochybují, že přijde na skutečný důvod.“

„Neměl bych jich pár odprásknout?“ navrhl Andrews u laseru.

„Nevím,“ zaváhal Delvecchio. „Ještě počkejte, podíváme se, co budou dělat.“

Dlouzí, mohutní ještěři, seřazení okolo stromů, se dali do pohybu. Mnozí proplouvali bahnem a kalnou vodou, druzí se drápali na naříznuté stromy.

„Zapojte zaměřovací senzory,“ přikázal Delvecchio. Sanderpay sedící u zaměřovacího zařízení přikývl a zapojil pár směrových mikrofónů. V místnosti se ihned rozlehlo nepřerušované klepání spor dopadajících na mikrofón. Když se hlava mikrofónu natočila, zaslechli i štekavé výkřiky klouzačů.

Vše záramoval praskavý zvuk padajícího stromu.

Delvecchio, který třímal dalekohled, náhle pobledl. Strom se s ohlušivým nárazem zřítíl do močálu. Všude do okolí vystříklo bahno a mnozí klouzači ukončili životní pouť pod těžkým kmenem.

„Sakra,“ ulevil si Delvecchio. Pak dodal: „Střílej, Arnolde.“

Andrews stiskl spínač, zamířil zaměřovacím křížem na jednoho z klouzačů u padlého stromu a vypálil.

Ti, kteří neměli k dispozici infrabrýle nebo noční dalekohled, spatřili mezi laserovou kupolí a skupinou klouzačů tenkou, červenobílou světelnou čáru. Bublavý výkřik se smísl se štěkotem klouzačů. Jedno ze zvířat sebou škublo a zcepenělo. Ostatní se rychle plazila do úkrytu v okolním porostu. Na sekundu se rozhostilo ticho.

Pak se na druhé straně stanice zřítíl další strom.

Andrews stiskl další spínače, velká laserová kopule se pootočila a opět vypálila. Další klouzač uhynul. Pak laser začal pálit, aniž by vyčkával na pád dalších stromů, po jednotlivých klouzačích.

Delvecchio pomalu sklopil noční dalekohled.

„Asi jsme tu práci měli udělat jinak,“ poznamenal. „Plíseň se nějak dozvěděla, co jsme zamýšleli. Je mnohem chytřejší, než jsme jí přiznávali.“

„Reyn,“ pronesl Granowicz.

„Reyn?“ opakoval Delvecchio a obrátil se k němu s němou otázkou.

„Věděl, že se pokusíme stanici bránit. S takovou informací se pak plíseň logicky pokouší zničit vše, co jsme venku udělali. Reyn mohl pád letounu přežít a plíseň se konečně zmocnila člověka.“

„Do prdele,“ zaklel Delvecchio vztekle. „Ano, jistě můžete mít konečně pravdu. Nebo je to všechno jedna velká náhoda. Celá série náhod. Jak to můžeme vědět? Jak můžeme zjistit, o čem ta prokletá věc přemýšlí, dělá nebo plánuje?“ Potřásl hlavou. „Prokletě. Bojujeme jako slepci. Vždy, když se něco přihodí, je tučet důvodů, proč se tak stalo. A každý plán, který pak připravujeme, musí mít tučet alternativ.“

„Tak zlé to není,“ uklidňoval ho Granowicz. „Něco už víme. Přesvědčili jsme se, že plíseň dokáže ovládnout pozemské živočichy i že si osvojí část vědomostí svých obětí. Sice nevíme kolik, ale...“

„Ale, když, možná,“ vyštěkl Delvecchio. „Sakra, Iku, kolik, to je rozhodující otázka. Pokud se zmocnila Reyna a pokud ví všechno, co znal Reyn, pak ví vše o Greywateru a obranných možnostech stanice. Máme pak ještě nějakou šanci?“

„Hmm,“ zabručel Granowicz. Pokrčil čelo a prohrábl si bradku. „Já bych... Počkejte, jsou tu další okolnosti, které musíme promyslet. Ponechte mi trochu času.“

„Dobře,“ souhlasil Delvecchio. „Máte ho mít.“ Pak se obrátil k Andrewsovi: „Arnolde, držte je dále od našich stromů, jak jen to půjde. Vystřídám vás ve čtyři hodiny.“

Andrews přikývl.

„Dopadne to dobře,“ ujišťoval ho, aniž by spustil oči z obrazovky.

Delvecchio udělal Sanderpayovi několik stručných pokynů, pak se obrátil a opustil kopuli. Okamžitě zamířil ke své kóji. Než se mu podařilo usnout, uplynula téměř celá hodina.

Delvecchio snil.

Sen byl starý a studený. Viděl stanici v měnících se pohledech ze všech stran. Několikrát i z úrovně země a shora z oblohy. V jednom z obrazů viděl a cítil to, co cítí červ pod přímým slunečním světlem.

Viděl stanici poničenou, starou, v ruinách. Viděl stanici v řadě obrazů i zevnitř. Spatřil kostru v rohu jedné z laboratoří a díval se prázdnými očními otvory v lebce mrtvého do zničené stanice. Venku zahlédl nakupená těla v pancíři z legovaného duralu. Z poničených hledí přileb vyrůstaly šedo zelené rostliny.

Pak se mu naskytl pohled hledím na močál. Všude kolem bylo všechno šedo zelené, staré a studené. Všude kolem.

Delvecchio se probudil zalitý potem.

Hlídka probíhala bez zvláštních událostí. Klouzači zmizeli stejně náhle jako přišli. Z laseru vypálil jen jednou na bezstarostného močálového netopýra, který přiletěl příliš blízko. Pak ho střídal Miterz. Delvecchio si hodlal dopřát ještě několik hodin spánku. Spíše však ležel na posteli a přemýšlel.

Když příštího rána vešel do kavárny, byl už konflikt v plném proudu.

Granowicz se k němu hned vrhl.

„Poslyšte, Jime,“ oslovil ho a rozčileně šermoval rukama. „Přemýšlel jsem celou noc. Přehlédli jsme cosi důležitého. Pokud se plíseň zmocnila Reyna nebo někoho z vojáků či jiného člověka, máme šanci, na kterou jsme čekali. Šanci promluvit si a vzájemně se dorozumět. S jeho vědomím by s námi našla společnou řeč. Neměli bychom bojovat, ale pokoušet se o domluvu, vyjasnit si, jak jsme jiní.“

„Zbláznil jste se, Granowiczi,“ zvolal Sheridan. „Naprostý blázen. Mluvte si s tím svinstvem. Já nebudu. Chce nás dostat. Od počátku na nás měla spadeno a teď posílá vojáky, aby nás všechny zahubila. Musíme je předejít a všechny pobít.“

„Je to naše šance,“ nedal se odradit Granowicz. „Začít chápat, proniknout k jejímu způsobu myšlení...“

„To byl náš úkol od samého počátku,“ přerušil ho Sheridan. „Vy jste odborník. Ale proto, že jste neudělal svou práci, nemáte důvod žádat, abychom do hry nasazovali i své životy.“

Granowicz se na něj zachmuřeně podíval. Sanderpay, který se usadil vedle něj, si nebral servitky.

„Sheridane,“ vyštěkl. „Někdy si přeji, abychom vás vyhodili ven k těm močálovým bestiím. Vypadal byste velkolepě, kdyby vám z uší vyrůstaly zelené výhonky. Určitě.“

Delvecchio je umlčel výhružným pohledem.

„Konečně už jednou držte klapačky,“ vyjel na ně. „Mám dost podobných nesmyslů. Také jsem přemýšlel.“ Přitáhl si k sobě židli a posadil se. Andrews se usadil k druhému stolu a klidně dokončil snídani. Delvecchio mu pokynul, aby se k nim připojil.

„Rád bych vám něco řekl,“ pokračoval. „Za prvé: žádné další konflikty. Neuvěřitelně mrháme časem, abychom se přeli o každou maličkost a křičeli jeden na druhého. Nemůžeme dál ztrácet čas. Teď ne. Velím tu a nepřeji si nějaké neshody a hádky. Pokud se vám to nelíbí, můžete si zvolit do čela, koho chcete. Rozumíte?“ Postupně je přešel očima. Sheridan trochu uhnul pohledem, ale nikdo nic nenamítal.

„Dobrá,“ vyhlásil Delvecchio nakonec. „Pokud jsme si to ujasnili, můžeme pokračovat v práci.“ Zaměřil pozornost na Granowicze. „Za prvé, Iku, váš nápad. Teď si přejete, abychom se zkusili domluvit. Je mi líto, ale tohle neberu. Teprve včera v noci jste nám sdělil, že se plíseň chová nepřátelsky kvůli zážitkům z dětství.“

„Ano,“ přikývl Granowicz, „ale s dalšími informacemi, které získá...“

„Konec s tím nesmyslem,“ vyštěkl ostře Delvecchio. Granowicz oněměl. Delvecchio pokračoval: „Co myslíte, že právě dělá, zatímco tu tak mluvíme? Útočí vším, co má k dispozici, pokud vaše teorie opravdu sedí. Mně to připadá logické. Pokud se včas nepřipravíme, jsme mrtví. Proto se přichystáme. K boji, ne k řečem.“

Sheridan se ušklíbl. Delvecchio si ho vybral jako druhého v řadě.

„Ale neudeříme vším, co máme, až je uvidíme, jak jste si přál, Sheridane,“ poznamenal. „Ike včera řekl něco, co mě zneklidňuje. Existuje malá pravděpodobnost, že se plíseň nepokusí zmocnit vojáků. Možná není tak chytrá, aby poznala, že jsou důležití, a soustředí se na kosmickou loď.“

Sheridan se vzpřímil.

„Musíme zaútočit,“ naléhal. „Zabijete nás, Delvecchio...“

Sanderpay se k němu překvapivě přidal.

„Prožírá cestu,“ upozorňoval. „Odstraňuje stromy. A dnes ráno – jen se klidně

podívejte ven, Jime. Všude jsou klouzači a netopýři. Určitě se jich zmocnila. Jsem si jistý. Jinak by se nenamáhala se silnicí.“

Delvecchio mávl rukou.

„Vím, Otisi, vím. Všechno ukazuje, že máte pravdu. Ale musíme mít jistotu. Počkáme, než je uvidíme. Pak budeme vědět. A pokud je má pod kontrolou, udeříme vším, co jsme připravili. Pěkně tvrdě. Když dojde k delšímu boji, prohráli jsme. Jsou silnější v počtech i ve výzbroji a lehce by pronikli do stanice. Plíseň je sem musí pouze nechat napochodovat. Snad je pobijeme dříve, než pochopí, co se s nimi děje.“

Granowicz se zatvářil pochybovačně. Sheridan vypadal jako ztělesnění pochyb.

„Delvecchio, to je směšné. Každá vteřina, kterou promeškáme, zvyšuje naše riziko. A to jen pro takovou absurdní šanci. Samozřejmě, že se jich zmocnila.“

„Sheridane, už vás mám pomalu dost,“ pronesl s ledovým klidem Delvecchio. „Pro změnu jednou poslouchejte. Máme dvě šance. První, že je plíseň natolik hloupá, že je nechá být, a pak druhou, že je až příliš chytrá.“

Granowicz pozvedl obočí. Andrews se zamračil. Sheridan se tvářil uraženě.

„Pokud se zmocnila Reyna,“ pokračoval Delvecchio, „pak o nás ví všechno. Možná nechává vojáky na pokoji vědomě. Od Reyna se dozvěděla, že máme v úmyslu vojáky zabít. Proto klidně vyčkává.“

„Ale proč by pak klouzači...“ začal Sanderpay. „Oh, ale ne. Jime, to přece nemůže...“

„Jime, vy předpokládáte, že plíseň je nejen vysoce inteligentní, ale že je i lstivá,“ ozval se Granowicz.

„Ne,“ odporoval Delvecchio. „Nic nepředpokládám. Jen poukazuji na jednu z možností. Strašlivou možnost, ale musíme být připraveni. Po celý rok jsme plíseň neustále podceňovali. Při každém sběru vzorků nám dokazovala, že je chytřejší, než jsme si mysleli. Už takovou chybu nesmíme udělat. Nemáme prostor pro další omyl.“

Granowicz váhavě přikývl.

„Může se přihodit ještě mnoho dalších věcí,“ upozorňoval Delvecchio. „Chtěl bych, aby byly rakety hotové už dnes, Otisi. Pro případ, že přijdou dříve, než je očekáváme. A trhavina také, Arnolde. Nepřeji si další hádky. Vy dva jste osvobozeni od všech hlídek, dokud neskončíte s prací. Všichni ostatní si rozdělí vaše hlídky mezi sebou. Kromě toho všichni budeme nosit uvnitř stanice ochranný oděv. Pro případ, že útok přijde nenadále a prorazí ochranné pole.“

Všichni vyjadřovali souhlas.

„Zároveň přerušíme všechny experimenty. Odstraníme z prostorů stanice každý vzorek plísně, každou zdejší životní formu.“ Delvecchio si opět připomenul včerejší sen a po zádech mu přejel mráz.

Sheridan udeřil dlaní o desku stolu a zasmál se.

„To je přesně to, co chci slyšet. Už hezkých pár týdnů si přeji vyházet všechno svinstvo.“

Ale Granowicz se tvářil nešťastně, stejně jako Andrews. Delvecchio tiše vyčkával.

„Vše, co mám, je pár malých zvířat, Jime,“ stěžoval si Granowicz. „Nějaké hlodavce a podobně. Nejsou nebezpeční a navíc je mám bezpečně uzavřené. Pokoušel jsem se o dorozumění s plísní, navázat kontakty...“

„Ne,“ kroutil hlavou Delvecchio. „Je mi líto, Iku, ale nemůžeme si takové riziko dovolit. Pokud prorazí zdi nebo poškodí stanici, může vypadnout proud. Pak se zamoření může rozšířit i uvnitř stanice. Je to příliš riskantní. Můžete si obstarat nová zvířata.“

Andrews se zachmuřil.

„Ale mé kultury,“ namítl. „Právě jsem se pokoušel rozdělit a izolovat vlastnosti plísně. Šest měsíců práce, Jime, a já...“ Zavrtěl hlavou.

„Máte výsledky výzkumu. Můžete na ně navázat, jestliže přežijeme.“

„Ano, hmm...“ Andrews zaváhal. „Ale kultury se musí znovu vyšlechtit. Tolik času. A Jime...“ Znovu zaváhal a ohlédl se po ostatních.

Delvecchio se zachmuřeně pousmál. Jen do toho, Arnolde. Mohou brzo zemřít. Ať si to poslechnou.“

Andrews přikývl.

„Dostal jsem se pěkně dopředu, Jime. S prací, která je hlavním důvodem existence stanice na Greywateru. Vyšlechtil jsem plísňovou mutaci, neinteligentní formu, velmi virulentní a škodlivou pro oběti.

Jsem v konečném stádiu. Jde už jen o to, zařídit, aby se mutace rozšířila v atmosféře Fyndie. Jsem tak blízko, skoro u cíle.“ Prosebně se rozhlédl kolem sebe. „Pokud mě necháte pracovat, brzy to dokončím. Můžete to svrhnout na mateřské světy Fyndie a ukončit válku. Zachránit mnoho životů. Myslete na muže, kteří zemřou, když svou mutaci zničím.“

Zmlkl. U stolu zavládlo ticho. Teprve Granowicz ho prolomil. Poškrabal se na bradě a lehce se ušklíbl.

„A já jsem si myslel, že to bude skvělý a čistý podnik,“ ulevil si hoře. „Zkoumat novou inteligenci, druh, jaký jsme zatím nikdy nepotkali. Podniknout pokus nalézt pochopení jeden pro druhého a mluvit s něčím, co je ve vesmíru jedinečné. A teď mi vykládáte, že má práce je pouhou zástěrkou pro biologickou válku. A ani zde se té proklaté válce nemohu vyhnout.“ Potřásl hlavou. „Stanice Greywater! Jaký podvod!“

„Muselo to být, Iku,“ vysvětloval Delvecchio. „Potenciál pro vojenské využití byl příliš velký, abychom na to nebrali zřetel. Fyndiové by se o velkém výzkumném projektu nové biologické zbraně brzy dozvěděli. Naproti tomu skupiny jako Greywater – obyčejné planetární výzkumné týmy – těch je všude jako smetí. Fyndie nemůže každou skupinu prověřovat. A také to nedělá.“

Granowicz zíral na stůl.

„To už nehraje roli,“ řekl zachmuřeně. „V několika dnech můžeme být všichni mrtví. Nic se na tom nezmění. Ale – ale...“ Odmlčel se.

„Je mi líto, Iku,“ pokrčil rameny Delvecchio. Podíval se na Andrewse. „A to s těmi pokusy také, Arnolde. Ale všechny vzorky musí zmizet. Pro stanici představují vážné nebezpečí.“

„Ale co ta válka – a všichni ti lidé?“ ptal se sklíčeně Andrews.

„Pokud to nepřečkáme, je stejně všechno ztraceno, Arnolde,“ řekl Delvecchio.

Sanderpay položil Andrewsovi ruku kolem ramen.

„Má pravdu. Nevyplatí se to.“

Andrews přikývl.

Delvecchio vstal. „Dobrá,“ vyhlásil. „Tak jsme si to vysvětlili. Dáme se do práce. Arnolde, trhavinu. Otisi, rakety. Ike a já se postaráme o vzorky. Ale nejdříve vše řeknu Miterzovi. Jasně?“

Odpovědí mu byl slabý chór souhlasu.

Potřebovali jen několik hodin, aby zničili práci jednoho roku. Rakety, trhavina a všechna další obranná opatření vyžadovala více času. Ale i ta byla nakonec hotova. A pak už jen čekali, potili se v ochranných oblecích.

Sanderpay neustále střežil vysílačku. Celý den. Dva. Tři – den plný nesnesitelného napětí. Čtyři – psychická zátěž začala působit. Pět, všichni si trochu oddychli, protože nepřítel měl zpoždění.

„Předpokládáte, že se nejdříve pokusí navázat kontakt?“ zeptal se Andrews.

„Nevím,“ odpověděl Sanderpay. „Přemýšlel jste o tom?“

„Já jsem to udělal,“ vyhlásil Granowicz. „Ale to nehraje roli. Pokusí se o to tak jako tak. Pokud jsou to oni, samozřejmě se budou chtít dostat k nám. Pokud to je plíseň, pokusí se

nás zastrašit. Předpokládejme, že se od svých obětí doví dost, aby si obstarala vysílačku, a proto nemůžeme rádiovému volání věřit.“

„Ano,“ přikývl Delvecchio. „Je to problém. Nemůžeme věřit ničemu. Nemáme potřebné informace.“

„Já vím, Jime, já vím.“

Šestý den zuřila nad horizontem silná bouře. Mračna spor hnaná větrem bičovala zdi. Obloha se zatměla a na západě se rozzářily klikaté blesky.

Vysílačka jen kvičela a skřípala. Atmosférické poruchy obsadily všechny kanály. Hrom udeřil. Posádka stanice se poslední hodiny zdržovala ve věži.

Brzo ráno zachytili hlasy, které se však vzápětí ztratily. Z vysílačky nevyšlo nic srozumitelného. Téměř celý den poslouchali samé poruchy. Vojáci podle Delvecchiova názoru pochodovali po okraji bouře.

Náhoda? Nebo plán? Překotně přemýšlel a rychle rozestavil své lidi. Andrewse do laserové kopule. Sanderpaye k raketovým rampám. Sheridan hlídal spolu s ním vnitřek stanice s lasery v rukách. Granowicz se postavil k letadlům na přistávací ploše. Zbylé stroje naložili primitivními bombami. Miterz stál na zdi. Vyčkávali navlečení do ochranných obleků, se zapojenými filtračními maskami, ale nikdo si je ještě nenasadil. Nebe, které ztmavlo vzhledem k zuřící bouři, nabíralo černý odstín i vlivem nastávajícího večera. Brzy nadejde noc a bouře se plnou silou opře do stanice.

Delvecchio netrpělivě procházel chodbami. Nakonec se vrátil na věž, aby se rozhlédl, co se děje venku. Andrews, který seděl u ovládání laseru, hleděl z okna. Vedle něj se povaloval přístroj na noční vidění a plechovka piva. Delvecchio ještě nikdy nespatriil, že by drobný mykolog pil.

„Jsou tam venku,“ pronesl Andrews. Polkl jeden doušek a odložil plechovku. „Kdyby, si tak pospíšili.“ Ohlédl se na Delvecchia. „Zřejmě všichni zahyneme. Proti nám mluví příliš mnoho věcí.“

Delvecchio neměl náladu, aby mu vyvracel, že se mýlí. Jen krátce přikývl a zahleděl se ven z okna. Světla stanice zhasla. Vypnuli všechny spotřebiče až na generátory, ovládání kopule a silové pole. Pole, zásobované dodatečnou energií, bylo silnější než obvykle. Stačilo to? Delvecchio měl pochyby.

Poblíž perimetru pole kroužilo sedm nebo osm strašidelných stínů na pozadí bouřkové fronty. Tvořila je silná křídla a spáry, k tomu dlouhý ocas s ostrými háčky. Močáloví netopýři. Velcí, dobré dva metry rozpětí.

Nebyli sami. Křoviny se hemžily klouzači. Ve vodě u jižní zdi spatřil velké pijavice. Senzory všude ukazovaly život.

Zahnala je sem bouře, nebo se všichni chystali k útoku? Na to Delvecchio nedokázal odpovědět.

Dveře se otevřely. Do místnosti vešel Sheridan. Položil laserovou pušku na stůl u dveří.

„Jsou zbytečné,“ poznamenal. „Nemůžeme je použít, dokud se nedostanou do stanice. Nebo pokud nevyjdeme ven, abychom je přivítali, a to rozhodně nemám v úmyslu. Co proti nám mohou ještě nasadit mimo to, o čem víme, že už mají?“

Delvecchio chtěl odpovědět, ale Andrews ho předešel.

„Podívejte se ven,“ pronesl tiše. „Další netopýři. A támhleto, co to asi je?“

Delvecchio vzhledl vzhůru. Na obloze poletovalo ještě něco dalšího a mávalo pomalu koženými křídly. Bylo to celé černé a značně velké. Minimálně dvakrát větší než netopýři.

„První expedice je pojmenovala jako létající d'ábly,“ ozval se nakonec Delvecchio. „Žijí v horách, tisíc mil odsud.“ Další odmlka. „Tady máme důkaz.“

Na zemi i ve vodě západně od stanice se vše dalo do pohybu. Opět zahřměl hrom. Pak

zaznělo cosi, co přehlušilo i hromobití – ostré, vysoké zaječení. „Co ty bylo?“ divil se Sheridan. Andrews pobledl.

„Tohle znám,“ vyhrkl. „Říkají tomu ječák. Zvuková puška, která trhá buněčné stěny koncentrovanými zvukovými vlnami. Jednou jsem to zažil. Maso se málem roztékalo.“

„Dobrý Bože!“ zvolal Sheridan. Delvecchio přistoupil k vysílačce. Všechna místa byla propojena, na plnou hlasitost.

„Na svá stanoviště, pánové,“ přikázal a připnul si filtr. „Mnoho štěstí.“

Delvecchio vyšel na chodbu a sestoupil po schodech dolů. Sheridan se chopil laseru a následoval ho. Delvecchio na něj dole počkal.

„Zůstanete tady, Eldone. Já převezmu hlavní vchod.“ Déšť bičoval hladinu močálu kolem stanice, protože ostatní kapky zadržovalo silové pole. Ze západu se sem hnal mocný víchř. A pak už se bouře neblížila, byla zde. Ve zmítající mase vzduchu se rýsovala nezřetelná hranice silové bubliny.

Delvecchio prošel dvoranou, několika chodbami a pak už spěchal propustí k hlavní bráně. Velký kotouč průzoru posloužil jako okno. Delvecchio se posadil na kryt motoru jednoho z močálových traktorů a rozhlížel se. Vysílačka byla hned za ním na zdi.

„Hraboši se vrhají na spodní pole, Jime,“ hlásil Andrews z věže. „Za minutu jsme měli pět či šest signálů nárazu. Ale s tím si poradíme.“

Odmlčel se a bylo slyšet jen silné údery hromu. Pak se ozval Sanderpay a krátce ho seznamoval se stavem raketového zařízení. Delvecchio mu sotva naslouchal. Okolí venkovních zdí tvořila močálová půda zkrápěná vydatným deštěm. Delvecchio skoro nic neviděl. Raději zapojil monitor na kameru v kopuli. Teď viděl stejný obraz jako Andrews.

„Kontakty spodního pole jsou častější,“ poznamenal náhle Andrews. „Během minuty dva tucty.“

Močáloví netopýři přilétali stále blíže, až se málem dotýkali silového pole, a vznášeli se bezhlučně v mokřém povětří. Věžový laser se otáčel a sledoval je. Netopýři však zmizeli dříve, než mohl vypálit.

Na zemi se cosi pohnulo. Vlna klouzačů překračovala perimetr. Laser se otočil a zamířil dolů. Objevil se světelný záblesk a zanechal za sebou rychle se rozplývající oblak páry. Jeden klouzač zemřel, pak druhý.

Na jihu poblíž podpůrné zdi se pozvedla z šedivé vody pijavice. Kopule se pootočila. Vylétly z ní dva rychlé plamenné jazyky. Jednou se vyvalila pára. Při druhém výstřelu se pijavice zkroutila a umřela.

Delvecchio pokýval hlavou a pevně sevřel zbraň. Z reproduktoru se ozval Andrewsův hlas.

„Je tam nějaký člověk, Jíme,“ oznamoval. „Dost blízko.“

Delvecchio si nasadil infrahled a přepojil na vchodovou kameru. V křovinách se rýsovala temná postava.

„Jen jeden?“ divil se Delvecchio.

„Víc se jich neukázalo,“ odvětil Andrews.

Delvecchio se krátce zamyslel. „Jdu ven,“ řekl nakonec.

Z vysílačky se linula směs rozčilených hlasů.

„To není moudré,“ říkal hlas patřící Granowiczovi. Další nabádal: „Dávejte pozor, Jime. Opatrně.“ Možná Sanderpay. A Sheridan: „Ne! Pusťte je dovnitř.“

Delvecchio si jich nevšímal. Stiskl ovládání vnějších dveří a usadil se do řidičského křesla močálového transportéru. Dveře se rozevřely. Pach deště vnikl do místnosti.

Traktor se dal do pohybu, zarachotil po sjezdové rampě a sklouzl do bahna. Vjel do bouře a déšť zasahoval povrch skafandru. Jednou rukou řídil a druhou svíral laser.

Zastavil před vchodem a povstal.

„Pojď sem!“ křikl tak hlasitě, jak dokázal, aby přehlušil hrom. „Ukaž se! Pokud mi

rozumíš – pokud tě plíseň nedostala, poběž sem!“ Odmlčel se a čekal téměř celou minutu. Chtěl opět volat, když muž vylezl z křovin. Delvecchio spatřil rozedraný, ušpiněný oděv, bosé nohy, které klopýtaly bahnem, černé, promoklé vlasy. Ale Delvecchio tomu nevěnoval pozornost. Zíral na výrůstky plísně, které téměř pokrývaly mužův obličej a spadaly na hrud' i záda.

Muž – bytost – zvedl pěst a hodil kámen. Chybil. Muž se s křikem rozběhl vpřed. Delvecchio váhavě zvedl laser a vypálil. Oběť plísně se svalila metr před stromy.

Delvecchio nechal traktor stát na místě a pěšky se vracel zpět. Vrata byla stále otevřená. Došel k vysílačce.

„Má je,“ řekl. A ještě dodal: „Dostal je. Oběť se chová nepřátelsky. Teď je zabijeme.“

Nedočkal se odpovědi. Všichni zůstali delší chvíli tiše, pak se ozval potlačený vzlyk a Andrews pomalu a zřetelně oznámil: „Nové zaměření. Skupina mužů – třicet nebo čtyřicet – pochoduje od západu. Ve formaci. Mnoho kovu – legovaný dural, odhadoval bych.“

„Hlavní skupina,“ poznamenal Delvecchio. „Nebude lehké je zničit. Nezapomeňte, všechno najednou.“ Znovu vyšel do deště, pušku v ruce. Sestoupil po rampě. V infrapřístroji spatřil siluety vojáků. Nejdříve několik, pak více najednou.

Došel k traktoru a zaklekl. Kopule se otočila. Rudá čára projela vzduchem a dotkla se první siluety. Zavrávala. Nová clona deště zakryla krajinu. Laser opět vypálil. Delvecchio pomalu zvedl pušku k rameni a rovněž vystřelil na nezřetelné postavy, které zahlédl.

Vzadu za sebou ucítil, jak první raketová sonda opustila odpalovací rampu. Pak spatřil i plameny z trysek, když vylétla z kopule. Zmizela v dešti. Hned ji následovala druhá a pak další v pravidelném rytmu.

Nezřetelné postavy se zmateně rozběhly do okolí. Jen několik metrů v křovinách se nacházela početná skupina vojáků. Delvecchio vypálil jejich směrem a vštípil si jejich pozici do paměti a doufal, že ho Arnold napodobil.

Nezklamal se. Laser sklonil hlaveň, kmen jednoho s blízkých stromů se zakymácel a dřevo zapraskalo. Pak se strom začal naklánět, až se zřítíl.

Pokud Delvecchio mohl vidět, tak minul. Znovu jeden nápad, který se nezdařil, říkal si hořce. Ale páčil dál do lesa.

Náhle poblíž vodní hranice perimetru vybuchl močál v silné explozi. Vše ostatní se zdálo maličké. Jeden udivený klouzač prolétl vzduchem. Na zem pršely kousky pijavice.

První raketa.

O sekundu později ji následovala druhá exploze, tentokrát mezi stromy. Pak stále další a další, jedna za druhou. Mnohé z nich blízko nepřítele. Dvě mezi nimi. Stromy padaly všude kolem. Delvecchiově se zdálo, že slyší křik.

Začal doufat. A znovu střílel.

Na obloze zaznělo hučení motorů. Granowicz a letadlo. Delvecchio si dopřál čas, krátce vzhlednout vzhůru, aby je spatřil nad stromy. Ale ve vzduchu se nacházely i jiné formy života, které se vrhly vstříc letadlu. Byly však příliš pomalé. Granowicz nalétl a vypustil bomby. Močál se otrásl. Voda a bahno se v explozích mísily s deštěm.

Teď už slyšel výkřiky zřetelně. A pak přišla odpověď.

Rudé jazyky a světelné paprsky vytryskly ze tmy, tancovaly po zdech, vyvolávaly vír par, narůstající díky silnému dešti. Pak dopadly projektily s následnými explozemi. Tupý úder otrásl celou stanicí. Pak druhý. Kdesi v bouři vypálil jeden ječák.

Zed' vzadu za ním zadrnčela v ohlušujícím nárazu. Na polokouli silového pole vykvetl další výbuch, mnohem silnější. Děšť na chvíli zmizel ve víru explodujících plynů. Vítr odvál vzniklý kouř a stanice se zakymácela. Pak opět děšť dopadal na kopuli.

Ozývaly se další exploze. Laserové pušky se sykotem vysílaly deštěm hrůzná světla. Miterz střílel ze zdi, Granowicz nalétával do nového útoku. Rakety přestaly dopadat. Už všechny vzlétly?

Kopule se otočila, vypálila, otočila se a znovu vystřelila. Mnohé výbuchy otřásaly věží. Svět se změnil na šílenou změť deště, hluku, záblesků a noci.

Pak opět přišly ke slovu rakety. Močál a blízký les se chvěly pod silnými údery. Východní roh stanice se pohnul, když jedna raketová sonda dopadla nebezpečně blízko. Kopule začala opět ostřelovat okolí. Krátké záblesky, které se okamžitě ztrácely ve tmě. Odpověděla jí masivní palba. Nejméně jeden ječák pálil se strašidelnou pravidelností. Delvecchio náhle spatřil, jak se kolem letounu vynořili močáloví netopýři. Ze všech stran se vrhali na stroj a přinášeli smrt. Jeden z nich složil pečlivě křídla a vklouzl do motoru. Obrovská exploze osvětlila okolní noc.

Na energetickou polokouli dopadalo stále více úderů, Z věže zoufale střílely lasery. Kopule začala červeně žhnout a pařilo se z ní. Na jihu zmizela část zdi v obřím výbuchu.

Delvecchio střílel pravidelně, automaticky. Ale náhle mu laser vypověděl poslušnost. Byl zcela vybitý. Delvecchio zaváhal a pak vstal. Obrátil se právě včas, aby spatřil, jak se jeden z létajících ďáblů řítí na kopuli. Nic ho nezadržovalo. Delvecchio pochopil, že silové pole přestalo existovat.

Laserové pušky vyslaly ničivé paprsky vstříc ďáblu. Ne tak dělo. Kopule zůstávala němá, nehybná. Ďábel narazil do okna, prolétl dovnitř a cestou drtil sklo, umělou hmotu a duralové podpěry.

Delvecchio se stahoval směrem k rampě. Jeden klouzač se vymrštil z vody, právě když spěchal kolem, a chňapl mu po noze. Lýtkem mu, vzápětí projela šubavá bolest. Klopýtl, nabral rovnováhu a opět se rozběhl. Noha ztratila cit a krvácela. Používal zbraň jako berlu.

Uvnitř stiskl tlačítko, aby zavřel vrata. Nic se nepohnulo. Hystericky se zasmál. Už to nemělo smysl. Jako všechno ostatní. Stanice byla zničená, pole přestalo existovat. Vnitřní vrata nefungovala. Vstoupil dovnitř a kulhal chodbou až na dvůr. Všude kolem slyšel, jak jeden generátor za druhým selhávají.

Kopule sténala pod silnými zásahy. Náhle explodovala a se zasténáním vylétla vzhůru. Tři údery zasáhly současně centrální věž. Z horní poloviny přšel dolů déšť roztaveného kovu. Delvecchio zůstal ve dvoře a hleděl na věž. Náhle si nebyl jistý, kam měl vlastně namířeno. Rty zformulovaly slovo Arnold, ale nevyslovily ho.

Generátory zcela vysadily. Laserové záblesky, střely a netopýři se motali ve zmatku nad ním. Vše zakrývala noc. Prosvěťovaly ji jen blesky, výbuchy a laserové paprsky.

Delvecchio přiklopýtal k jedné zdi a opřel se o ni. Ostřelování pokračovalo. Podlaha uvnitř stanice byla rozrytá a neustále se otřásala. Kdesi se ozval výkřik, jako by někdo volal v okamžiku smrti.

Klesl k zemi a zůstal ležet. Pevně svíral zbraň, zatímco ve stanici vybuchovaly granáty. Pak vše utichlo. Ležel na hromadě trosek a bezmocně přihlížel, jak se k němu blíží velký klouzač. Klouzač se vztyčil, ale než se k němu dostal, zhroutil se s bolestivým řevem ve smrtelných křečích.

Vzadu za Delvecchiem se cosi pohnulo. Otočil hlavu. Postava ve skafandru mu zamávala ve dveřích zničené laboratoře.

Přes zbytky poničené zdi přelézaly nezřetelné postavy. Delvecchio si zoufale přál, aby měl zbraň nabitou.

Rudý světelný paprsek prolétl kolem něj závojem deště. Jedna z postav se zhroutila. Muž za ním vypálil příliš brzy a bez rozmyslu. Ostatní stačili zacílit. Laserové ostěpy přelétly Delvecchiově nad hlavou. Palba byla opětována jen krátce, pak zavládl klid.

Pomalou, velice pomalu se plazil Delvecchio k laboratoři. Zřejmě ho nezahledli. S velkým vypětím se dostal k ležícímu tělu ve skafandru. Sanderpay – mrtvý.

Delvecchio sáhl po laseru. Před ním bylo pět mužů a další vzadu ve tmě. Delvecchio ležel na břiše a střílel na prvního, pak na druhého a na třetího. Všude okolo vybuchovaly

fontánky páry, jak se na něj zaměřovaly jednotlivé postavy v duralu. Střílel a střílel, dokud všichni neleželi kolem něj na zemi. Pak se zdvihl a pokoušel se o běh.

Z boty mu odstřelili podpatek a po noze mu přejela vlna tepla. Otočil se a vypálil. Pak běžel dál okolo věže a zničené laboratoře.

Laserové jehly prolétly kolem něj. Čtyři, pět, možná šest. Delvecchio se vrhl za zbytek laboratorní stěny. Vypálil nad zdí a spatřil, jak se nějaká postava kácí. Opět vypálil. Pak puška selhala. Laserové paprsky se zakusovaly do zdi. Muži se blížili. Nezbyvala naděje.

Pak noc vybuchla v jasném světle a hluku. Okolo prolétlo roztrhané tělo následované explozí laserového oštěpu.

Sheridan stál nad ním a střílel na muže, kteří byli v nechráněném prostoru. Postupně je zasáhl všechny. Krátce zastavil palbu, hodil láhev s výbušninou a opět obsluhoval laserovou pušku. Pak ho zasáhl letící kus zdi a srazil ho k zemi.

Delvecchio se spolu s ním zvedl ze země. Museli se opírat jeden o druhého, aby se udrželi na nohách. Sheridan se ohlížel po dalším cíli. Ale žádný nenašel. Sheridan kašlal vyčerpáním.

Děšť přestával a naopak bolest se začala ozývat. Klopýtali po sud. Procházeli kolem mnoha mrtvých těl v duralové zbroji a několika ve skafandrech. Sheridan se zastavil nad jednou opancéřovanou mrtvolou a otočil ji. Průzor měla odříznutý i s částí obličeje. Jedním kopancem se mrtvý opět ocitl na břiše.

Delvecchio to zkusil s druhým. Zvedl helmu, přezkoumal nosní dírky, čelo, oči, uši. Nic.

Sheridan poodešel a postával u jednoho z těl ve skafandru, napůl zasypaném sutí. Stál tam dlouhou chvíli.

„Delvecchio!“ náhle zvolal. „Delvecchio!“

Delvecchio se k němu dobelhal, zaklekl a sundal ležící postavě masku.

Muž ještě žil a otevřel oči.

„Dobrý Bože, Jime,“ zasténal. „Proč? Proč vlastně?“

Delvecchio mlčel. Stál jako solný sloup a hleděl dolů.

Bill Reyn mu hleděl vstříc.

„Prošel jsem, Jime,“ zasípal Reyn a vykašlával krev. „Když letoun přistál na břiše... nebyl žádný problém... docela blízko, došel jsem pěšky. Byli ještě uvnitř, většina z nich. Jen několik... vyšlo ven.“

Delvecchio si tiše odkašlal.

„Očkovací látka... zabrala. U většiny. Několik vojáků bylo venku, infikovaní... beznadějně. Ale... sebrali jsme jim zbroj a zbraně. Takže nezpůsobili žádnou škodu... museli jsme se probíjet. Mě nechala na pokoji, ale muži v duralu... pár jsme jich ztratili... pijavice, i klouzači...“

Sheridan se otočil a odhodil zbraň. Pak se rozběhl k laboratoři.

„Pokoušeli jsme se navázat spojení vysílačkami v oblecích, Jime..., ale bouře... měli jsme počkat, ale očkovací látka... působí jen krátce. Pokoušeli jsme se... abychom vám nic neudělali... než jste začali zabíjet.“ Dusil se vlastní krví. Delvecchio ho bezmocně sledoval.

„Opět,“ pronesl mrtvým, dutým hlasem. „Opět jsme ji podcenili. My – ne, já... já...“

Reyn žil ještě tři nebo čtyři hodiny. Delvecchio hledal Sheridana, ale nenašel ho. Pokoušel se nastartovat generátory, ale neměl úspěch.

Krátce před rozbřeskem se obloha vyjasnila. Vyšly hvězdy, jasné a bílé. Plíseň ještě nenasadila nové spory. Vypadalo to jako bezměsíčná noc na Zemi.

Delvecchio se usadil na jedné kupě trosek, svíral laser jednoho mrtvého vojáka a na opasku měl zavěšeno deset nebo dvanáct akumulátorů. Ani jednou se nepodíval k místu, kde ležel mrtvý Reyn. Pokoušel se přemýšlet, jak by uvedl do chodu vysílačku. Přiletí zásobovací loď.

Na východě svítalo. Močálový netopýr zakroužil nad troskami stanice Greywater. Pak se k němu přidal druhý. A spory padaly dolů na zem.

Přeložil *Vladimír Kejval*